

DE SET EN SET

EL LECTOR ESCRIU

Les cartes trameses a aquesta secció no han d'excedir els vuit-cents caràcters. El Punt es reserva el dret de publicar-les i resumir-les. És imprescindible que en l'original i en els correus electrònics s'hi facin constar el domicili, el telèfon i el número del DNI o passaport de l'autor. No es publicaran cartes signades amb pseudònims ni amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a cartes@elpunt.cat

Tolerància

Martí Ayats

Mentre esbandia les darreres paelles es va interrogar sobre un fet que tenia tan assumit que fins aquell moment no hi havia ni pensat: per què, en lloc d'eixugar els estris de cuina amb un drap, els deixava a la pica del costat perquè s'escorreguessin? Mentre rumiava la resposta intentava que no es desmuntés el turó metàl·lic format pels estris de cuina acumulats després de l'esbandida. No va tenir èxit: l'última paella que hi havia col·locat, no sense ser fer els mil i un equilibris, va provocar la caiguda en cascada del munt d'atuells apilonats en un espai clarament inadequat, ridícul. Li feia molta ràbia assistir impotent a l'escampall, i el conseqüent

Devastat, va trobar molts més exemples que corroboraven la tesi: no s'agradava

terrabastall sonor que provocava de tapers, cassoles, culleres i tot plegat. En aquest punt va percebre que la resposta a la seva pregunta no implicava buscar només les causes d'un assumpte superficial, sinó que intuïa que li donaria la resposta a un plantejament existencial, de fons. Especialment perquè, tot i ser conscient que decantar-se per una opció que pot tenir com a resultat situacions o escenaris que el treien de polleguera, continuava triant-les, invariable i mecànicament. També li passava el mateix quan menjava. L'enutjava molt deixar engrunes al terra (i no en deixava pas poques), però sempre repetia el mateix gest propiciatori: en un moment o altre de l'àpat, quedava assegut lluny de la taula i s'acostava els aliments a la boca sense prendre cap precaució per evitar el desenllaç no desitjat. Devastat, va trobar més exemples que corroboraven la tesi: no s'agradava. Immediatament, però, es va sentir alleujat per la satisfacció que li produïa haver-se tolerat malgrat no agradar-se. Ara, però, reconegut el problema, era l'hora de posar-hi solució.

La Catalunya millor del Sr. Mas

■ Senyor Mas, en aquesta ocasió ens ha sorprès per la trigança a ficar-se de peus a la galleda... M'explico: des del 28/07/10 vostè està contribuint a la Catalunya millor de què gaudiran els seus fills... El que no sé com explicarà als seus fills o, més ben dit, amb quins arguments és que els correbous, tradició catalana, han quedat fora de la prohibició... Són part de la nostra cultura... i per tant els vots de la Catalunya sud els perdriem... Als animals dels correbous no se'ls maltracta! En fi, patètic, l'espectacle per als amants com jo de les curses de braus. Fa uns dies, estigues que recorden la dictadura negaven la visualització en albergs catalans de la final de la copa de món... Jo em pregunto cap on va la Catalunya del segle XXI?

JOSEP MANEL ALISTE
Palamós (Baix Empordà)

El Girona i el futur de la base

■ La temporada de futbol 2009-2010, l'equip de divisió d'honor juvenil del Girona FC va realitzar una campanya qualificada, com a mínim, de notable. Diversos jugadors van ser convocats per al primer equip, i alguns van assistir als entrenaments a Montilivi i fins i tot van disputar algun partit amistós, però pocs van poder jugar uns quants minuts. D'aquell equip, dos jugadors, encara juvenils, han canviat de club, uns quants continuen i uns altres ja d'últim any van haver de canviar de categoria. Què poden fer els jugadors de dinou anys que han fet una temporada tan bona? El club proposa a uns quants que juguin la temporada 2010-2011 amb el Llagostera a tercera divisió, amb la possibilitat, basada en els acords d'una possible filiació, de poder accedir al primer equip del Girona si fos necessari. Les circumstàncies han

Campus universitari a Girona: hi som a temps

■ Un campus universitari, tal com l'entendem avui dia, està desvinculat necessàriament de la ciutat, de la vida quotidiana, de la realitat. A Girona, a més de patir aquesta desgràcia, hem de fer front a la desatenció que sofrim els col·lectius emplaçats a Montilivi.

És penós que el lloc d'elaboració del saber del coneixement i, en definitiva, el lloc on es forja el futur de la societat quedi relegat a l'extraradi de la ciutat com si es tractés d'un gueto més, obligant-lo a ser autàrquic i autista amb l'entorn, i negant-li l'oportunitat d'interaccionar amb el món exterior. Davant d'aquest fet, però, hom pot pensar que com a mínim els estudiants d'un munt de carreres i amb milers de futurs diferents es poden interrelacionar i contaminar de coneixements varis allà dins. Doncs no, a Montilivi no es pot gaudir ni tan sols d'aquest valor.

El secret perquè un campus universitari funcioni és tenir l'habilitat de crear un espai que atregui tota la varietat d'estudiants, garantir unes bones connexions entre edificis i crear una estratègia de mobilitat i accessibilitat adequades a tot el conjunt; aspectes que, per exemple, reuneix l'Illinois Institute of Technology de Chicago (morfològicament molt semblant al de Girona), i Montilivi, no. És clar que a Girona ens podem permetre el luxe d'ignorar un pla fet per un arquitecte i a Chicago són extremament fidels, els molt beneïts.

Però encara som a temps de solucionar les nostres deficiències: gaudim d'un lloc únic i desaprofitat, perfecte per fer-lo servir d'espai de relació, de centre de gravetat al voltant del qual poden girar els edificis i places: un bosquet natural i originari del lloc, un potencial que com a mínim ens faria crear un ambient de campus, ja que des del naixement se'ns ha privat de l'ambient de ciutat.

ISAAC MAYOR. Girona

canviat radicalment. Els nous gestors no consideren l'acord de filiació. Consideren que els jugadors "no són nostres", tot i que fa molts anys que juguen en el Girona. Ara el Girona FC es llança a una carrera desesperada de fitxatges, i potser seria millor que mirés cap al seu interior per veure si en pot recuperar algun i continuar la gironització de l'equip. És que no hi ha ningú amb prou projecció i expectatives per accedir a la primera plantilla? S'ha d'agradir al CF Llagostera que hagi acollit l'equip. Als jugadors, que siguin pacients i que continuïn

treballant en el nou club. No obstant això, considero que algú del Girona FC podria donar alguna explicació sobre la situació esportiva i les situacions noves que se li plantejen. Això és el futbol, i les coses estan així. Quin estímul té, doncs, el futbol de base tant per als jugadors com per als entrenadors, que no veuen el fruit del seu treball? Malament ho tenim. Després es queixen de la falta d'espectadors, de la desafecció de l'afició, del poc arrelament social de l'equip. És normal.

ADOLFO VILLAFANE
Girona

El fill de Ronaldo

■ L'excel·lent jugador del Real Madrid Cristiano Ronaldo s'ha permès el luxe o la immoralitat de comprar un fill. Així, després de convidar una cambrera a compartir llit i deixar-la embarassada, no té més remei que començar les negociacions per pagar-li l'avortament (al qual ella es devia negar) o comprar-li el silenci. Però per què no li ofereix algun milionet més i li compra el producte d'aquella nit esbojarrada? Dit i fet. La mare renuncia a qualsevol dret i aparta els sentiments i instints maternals, i com a mestressa del seu cos i del fill no té cap escrúpol a l'hora d'acceptar la proposta i entregar-li el nadó per a tota la vida. Això és, ni més ni menys, que la compra-venda d'un fill, que amb fama i diners es veu que es pot aconseguir.

BERNAT SERDÀ
Girona

Agraïts a l'hospital de Palamós

■ Fa uns dies el nostre pare ens va deixar a causa d'una malaltia, una malaltia que va suportar amb resignació des del primer dia. Voldríem aprofitar aquestes ratlles per donar les gràcies a l'hospital comarcal de Palamós pel bon tracte rebut, tant el nostre pare com la família, des del servei d'urgències fins a la quarta planta, on va estar ingressat tan sovint. També i especialment al doctor Blanco, que amb el seu caràcter, tan amable, humà i pacient, el va ajudar molt a portar la malaltia, i igualment tot el seu equip. I també volem agrair la tasca de la doctora Álvarez, de Palamós Gent Gran, i de la infermera Lúcia, que en els últims dies ens va fer molt de costat. A tots, moltes gràcies i endavant amb la vostra tasca.

MEI PAGÈS VIDAL i família
Palau-sator (Baix Empordà)

EN SÍSF

Jordi Soler

